

NYELVKINCSTÁR

Bosnyák Viktória

Ezt nevezem!

A TANÍTÓK
EGYESÜLETÉNEK
AJÁNLÁSÁVAL



Móra



Bosnyák Viktória

Ezt nevezem!



Móra Könyvkiadó

NEGYEDIK KIADÁS

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének
vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli
sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles
felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását
és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz
közvetítését – szigorúan tilos!

© Bosnyák Viktória, 2008, 2020
Illusztráció © Szűcs Édua, 2015, 2020
© Móra Könyvkiadó, 2015, 2020

– Szép jó napot! – mondta a sas, és leszállt az odvas tölgyfa legmagasabb ágára. – Kérem, uram, merre van itt az önkormányzat?

– Az önkormányzat? – kérdezett vissza ásítózva Lajcsi, az alsó ágon csimpaszkodó lajhár.

– Más néven polgármesteri hivatal – magyarázta a sas.

A lajhár fél kezével lassan, komótosan elengedte az ágat, és ráérősen megvakargatta a fejét.

– Azt hiszem, ilyesmi nincs a mi erdőnkben – felelte álmosan.

– Ha nincs polgármester, jegyző azért csak van! – kezdte türelmét veszteni a sas.

– Jegyző, jegyző, jegyző... Hmmm... Van itt valaki, aki mindent feljegyez – derült fel a lajhár képe.

– Drága uram! Nagyon kérem, bökje már ki, hogy hol találom! Sürgősen be kell jelentkeznem.

– Pillanatnyilag nem alkalmas – közölte a lajhár.

– Hogyhogy nem alkalmas? – emelte fel hangját a sas. – Délelőtt fél tizenegy van. Hivatali idő.

– Lehetetlen. Jöjjön talán vissza naplemente után.

– Uram! Azt kell hinnem, hogy maga a bolondját járhatja velem! – méltatlankodott a sas kiabálva. – Úgy tudtam, ebben a se nem szögletes, se nem kerek erdőben mindenki békében élhet. Kérem, én eredetileg szécsényi vagyok...

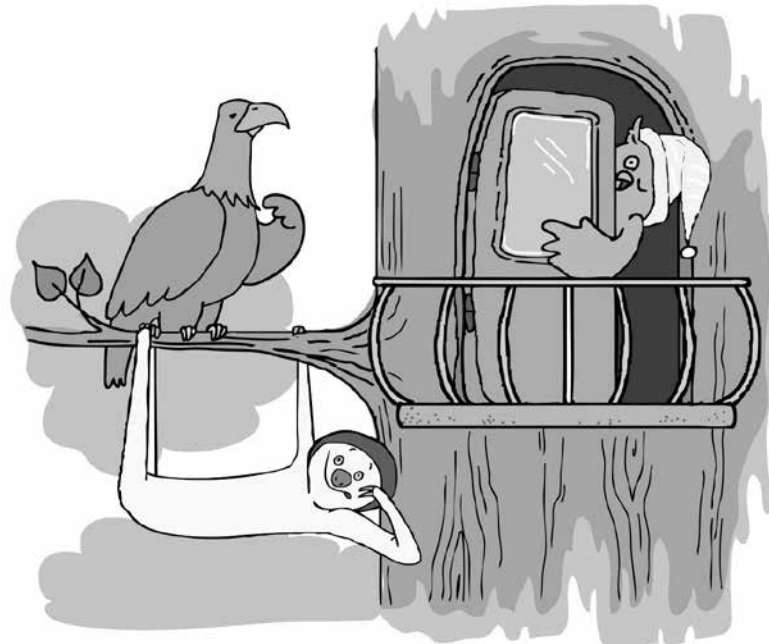
– Mi ez a ricsaj? – jelent meg ekkor az odúja bejáratában a hálósipkás bagoly. – Honnan szalajtották az ilyet, aki nem tudja, hogy nap-pal nyugalomra van szükségem?

– Szécsényből – mondta a lajhár.

– Jó napot! – szállt át a sas a legfölső ágról a bagolyhoz. – Szeretnék bejelentkezni önöknél. Mostantól itt akarok lakni.

– Tessék csak! – ásított a bagoly. – Ha nem haragszik, én visszafekszem.

– Elnézést, jegyző úr, de a hivatalos bejelentkezést nem így szokták intézni – akadékoskodott a sas.



– Nálunk, kérem, nem intézzük sehogy sem – felelt a bagoly, és már indult is befelé.

– Én azonban ragaszkodom hozzá, hogy a jegyző úr bejegyezzen mint állandó lakost. Különben nem talál meg a postás.

– Béla! Jobban teszed, ha leírod, felírod vagy beírod ezt a szécsényi urat, különben estig nem lesz nyugtunk – javasolta a bagolynak a lajhár.

– Na jó – adta be a derekát a bagoly. Betyogott az odúba, majd kis notesszel és tompa hegyű ceruzával tért vissza. – Diktálja a nevét!

– István – felelt a sas.

– István – ismételte Béla, a bagoly, miközben beírta a kis füzetbe. – István?

– Kétkedik benne? – kapta fel a fejét a sas.

– Tényleg azt mondta a szécsényi, hogy István – dűnnyögte a lajhár.

A bagolynak kiesett a ceruza a kezéből.

– Miért nem ezzel kezdte, gróf úr?

– Gróf úr? Magának elborult az elméje – mondta a sas.

– Jó, jó, értem én – kacsintott a bagoly. – Inkognitóban van.

– Miben van? – nézett fel csodálkozva a lajhár.

Béla odaröppent hozzá, és ezt súgta a fülébe:

– Az úr gróf Széchenyi István, a legnagyobb magyar. De inkognitóban van, vagyis nem akarja felfedni a kilétét.

– A mindent! Személyesen? Hogy én milyen lassú észjárású vagyok! – ingatta a fejét Lajcsi. – Azt hittem, Szécsényből jött.

– Gróf úr!

– Ugyan, jegyző úr! Hagyja ezt, kérem! – tiltakozott a sas. – Csak írja fel a nevemet minden cifrázás nélkül! És kérem, szólítson Istvánnak!

– Megtiszteltetés, gróf... vagyis István – hajolt meg a bagoly. – Az én nevem Béla. Ő pedig a barátom, Lajcsi.

– Örvendek, uraim – felelt erre Széchenyi István grófhhoz illő modorban. – Akkor túl vagyunk az ügyintézésen?

– Hát hogyné. Méltóztassék otthont keresni, ahol tetszik – mutatott körbe Béla. – Remélem, meg lesz elégedve!

– Afelől nincs kétségem – mondta Széchenyi, majd udvariasan biccentett, és elrepült.

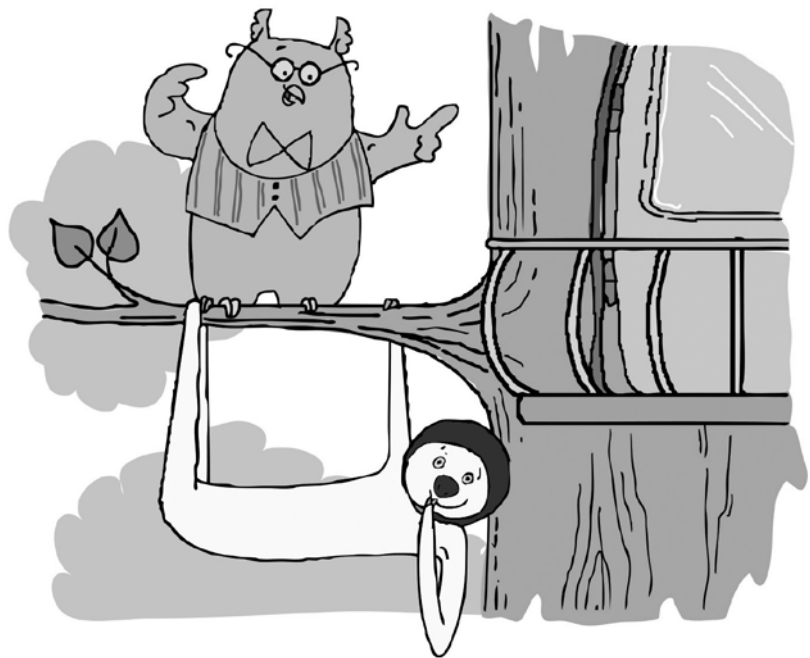
– Még ilyet! – vette le a hálósipkáját a bagoly, hogy megtörölhesse izzadt homlokát. – Akkor leírom rendesen a nevét, ide, a noteszembe.

Már az alsó ágon ült Lajcsival, aki kivételesen egészen éber volt.

A bagoly megkereste a fűben a ceruzáját, megnyálazta a hegyét, és cirkalmas betűkkel ezt írta: „Széchenyi István, állandó lakos.”

– Te, Béla! – szólalt meg a lajhár. – Tudom, hogy kissé lassú a felfogásom, meg a helyesírásom sem az igazi, de szerintem úgy kellene írnod, hogy „szécsényi”.

– Tényleg lassú vagy egy kicsit, de nem baj. A lassú barát is barát – mosolyodott el a



bagoly. – Na figyelj! Megmagyarázom. Figyelsz?

– Figyelek! Figyelek!

– Van Nógrád megyében egy város, Szécsény. Mondjuk, ott él Mari néni...

– Ki az a Mari néni? – kérdezte Lajcsi. – A nénikéd?

– Nénikém az eszed tokja! – nevetett a bagoly.

– Az én eszem tokja?

– Jaj, maradj már csendben! Akkor legyen Teri néni, és meg ne kérdezd, hogy ő meg kinek a keresztanyja! Szóval Teri néni Szé-

csényben lakik, ezért Teri néni szécsényi. Eddig világos?

– Világos. De akkor a Mari néni mégsem szécsényi? És nem ismeri a Teri néni?

– Dehogynem. Mindketten szécsényiek, és jó barátok.

– Akkor mégiscsak ismered őket – mondta a lajhár, de a bagoly olyan csúnyán nézett rá, hogy inkább elhallgatott.

– Ez csak példa. Szóval a Szécsényben lakók mind szécsényiek. Létezik azonban egy család: a Széchenyi. Ugyanúgy ejtjük a nevüket, mintha Szécsényben laktának, írni azonban így kell, ahogy a noteszben látod. Most már érted?

– Azt hiszem – felelt Lajcsi, de végül kibökte: – Az azért mégsem igazságos, hogy ennek a sasnak két neve legyen, mindenki másnak meg csak egy. Én Lajcsi vagyok, és kész. Te meg Béla. És még a királyt is csak Mihálynak nevezik.

– Nem kellene ilyen apróságokkal foglalkoznunk. Ha eddig elég volt mindenkinek egy név, ezután is elég lesz – mondta a bagoly, azzal felvette a hálósipkáját, fogta a noteszét, és visszament aludni.

Inggombnyitó

I. Mihály, a se nem szögletes, se nem kerek erdő királya – mint minden péntek késő délután – megjelent a selymes fűvű réten, ahol az odvas tölgyfa állt.

Ilyenkor mindenki elpanaszolhatta neki ügyes-bajos dolgát. I. Mihály sirálykirály pedig igyekezett az összes gondot megoldani a bagoly segítségével.

Ezen a péntek délutánon nem várt senki a királyra a selymes fűvű réten. Mihály egy ideig fel-alá totyogott a fűben, aztán letelepedett, hogy megvárja, míg a bagoly felkel.

– Szia, Mihály! – köszönt oda neki az odvas tölgy alsó ágáról a lajhár.

Ez a köszönés máshol udvariatlanság lett volna, de a se nem szögletes, se nem kerek erdőben mindenki tegeződött.

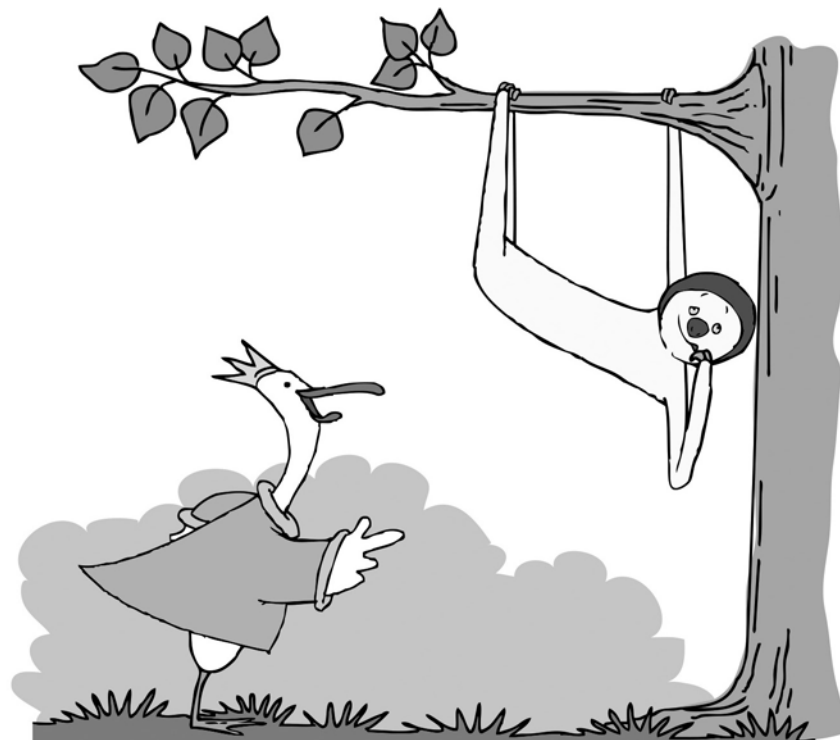
I. Mihály felnézett az odvas tölgy alsó ágára, s nem lepődött meg, amikor meglátta Lajcsit, aki jóformán soha el nem mászik onnan, olyan lusta.

– Szia, Lajcsi! – köszönt vissza örömmel a király. – Mi újság?

– Mi újság? – ásított a lajhár. – Semmi. Azt hiszem. De hadd gondolkozzam egy kicsit!

– Gondolkozz csak nyugodtan! – felelt a sirály. – Ráérek. Nem kerget a kánya.

– A kánya, a kánya... – törte a fejét hangoosan Lajcsi. – Olyan lassú az észjárásom, hogy nem jut eszembe, mi a kánya történt. Bizony,



hogy mi a kánya, a kánya... Igen, valami ragadozó madár járt itt, egy izé...

– Keselyű? – kérdezte a sirálykirály.

– Keselyű, keselyű... – tűnődött a lajhár. –

Azt hiszem, nem.

– Talán héja?

– Héja, héja, héja... Nem hinném.

– Sólyom?

– Hmmm... Nem.

– Vércse? Ölyv? – próbált segíteni Mihály.

– Nem rémlik – ingatta busa fejét kétségbeesetten a lajhár.

– Sas?

– Sas, sas... Sas! – csapott a homlokára a lajhár. – Ez az. Egy sas volt. Azért jött... azért jött... Miért is? Fogalmam sincs. De valami rémesen előkelő madár. Béla szerint herceg vagy báró.

– Valóban? – csodálkozott I. Mihály sirálykirály. – Persze ha a bagoly mondta, akkor biztosan úgy van. És mit keresett itt?

– Nem is tudom. De mindenképpen beszélni akart Bélával, és valamiben volt.

– Nyakkendőben?

– Nem.

– Kalapban?

– Á, nem! Valami sokkal furcsább dologban.

– Búvárruhában, békauszonnyal? Huszármentében? Skót szoknyában?

– Nem, nem és nem. Jaj, hogy nekem milyen lassan forog az eszem kereke!

– Próbálj arra visszaemlékezni, milyen színű volt!

– Azt nem tudom. Én egyáltalán nem látam azt a valamit.

– Csak nem láthatatlanná tévő köpönyeg volt? – nevetett a sirály. – Ha nem is láttad, honnan tudsz róla?

– Béla súgta meg nekem – felelt a lajhár.

– Mit mondott egészen pontosan? – Most már a király oldalát is fúrta a kíváncsiság. Miféle furcsa ruhadarab lehetett vajon azon a sason?

– Valami olyat, hogy a gróf inggombnyitóban van, vagyis titok, hogy ő egy izé.

– Értem már! – kacagott Mihály. – Nem inggombnyitóban, hanem inkognitóban. Az tényleg olyan, mint egy álruha, ami nem látszik. Aki inkognitóban van, nem fedti fel a kilétét. Vagyis nem tudhatjuk, kit is tisztelhetünk ebben a bizonyos sasban.

– Már hogyan tudhatnánk! – tiltakozott határozottan a lajhár. – Béla azt mondta, hogy ő a legnagyobb magyar.

– A Béla?

– Nem a Béla. A gróf.

– A legnagyobb magyar? Az nem lehet.

A legnagyobb magyar gróf Széchenyi István volt.

– Mondom én – bólogatott elégedetten Lajcsi. – Ő az. A gróf. Gróf inggombnyitóban.

– De Széchenyi egy ember!

– Sas, ha mondom! – vitatkozott a lajhár.

– Ha nekem nem hiszel, kérdezd csak meg Bélától!

